

26. DAN CAMINA Brat osel in tečna muha

Nedelja, 17. septembra 2017

V Sarrii [sárijji] smo si izbrali krasen albergo. Lep, čist, toplo domač in dobro opremljen, celo TV ima, da bomo zvečer lahko gledali zgodovinski finale naših košarkarjev. A ko ležim na postelji in pišem te vrstice, okoli mene tečno brni debela mesarska muha. Na živce mi gre, ker kvari moj navdih, in rad bi jo počil, a se vsakokrat izmuzne in nadaljuje s svojim zoprnim brenčanjem.

Pot od Triacastelle [trijakastélje] do Sarrie [sárije] je prekrasna gozdna pot, kot iz pravljice, obraščena z mahom in praprotjo, pod mogočnimi hrasti in trdoživimi kostanji pelje navkreber, dokler ti oko ne počije na prostranih travnikih in smaragdih gričkih za njimi. Človek hodi z veseljem, kot bi letel na nevidnih krilih, tam zadaj na obzorju, komaj sto dvajset kilometrov daleč je še Santiago, potem pa pride neka tečna muha in ti pokvari želje in navdih in načrte. Sredi poti je kdove od kod name prišla nenadna onemoglost in pot je bilo treba končati že po borih osemnajstih kilometrih.

Na tej poti sem se naučil gledati in opaziti ter poslušati marsikaj. Dvigniti glavo in najti ptice vzdolž prometne ceste ter razumeti polže v svojem trudu. Danes pa sem na poti končno opazil in zaslišal tudi »brata osla«, kot mu je rekel sveti Frančišek. Moje pozabljenost in izmučeno telesce, ki je med mojimi popotovanji po notranjih deželah prenašalo težo vročine in mraza, dolgih dni in zgodnjih jutrer, je končno kriknilo, da potrebuje počitek in nekaj ljubezni. In to je lahko povedalo samo tako, da se je ustavilo. To je jezik, ki mu rečemo bolečina. Ali bolezen.

»Ko so prišli iz shodnice, se je Jezus z Jakobom in Janezom takoj napotil v Simonovo in Andrejevo hišo. Simonova tašča je letala, ker je bila vročična, in brž so mu povedali o njej. Pristopil je, jo prijel za roko in jo vzdignil. Vročica jo je pustila in ona jim je stregla« (Mr 1,29-31). Še en nauk, ki sem ga s svetim Jakobom deležen na tej poti. Podobno sem spoznal kakor on, da se bolezen zgodi, ker je prav tako, in da se zgodi ob pravem času. Potem ta postane prostor približanja Boga.

Telo ima vedno prav, četudi je zaradi svojih potreb in omejitev večkrat tečna ovira načrtom in željam duha. Je pa prav zato čudovit učitelj počasnosti in zmernosti, dveh vrlin, ki sem jih z bolečino na začetku že spoznal, a sem jih na poti, ko je šlo vedno bolje in hitreje, počasi pozabil. A brez njih se ne pride v Santiago, nikdar. Ne zato, ker se to ne bi dalo, ampak zato, ker Santiago ni kraj v Galiciji. Je kraj na obzorju, do katerega je še dolga, veliko daljša in težja pot. In jaz sem šele na začetku.

Marija, nauči me poslušati. Sebe, svoje življenje, druge ljudi, Boga, ki mi govori po vsem tem. Veliko poslušati, ker to pomeni biti Jezusov učenec, to pomeni pustiti besedo Bogu pred samim seboj, ker to pomeni razumeti, da te ima nekdo rad. Amen.